

отхранили синъ, който не се е крилъ изъ миши дупки, когато отечеството му пропадаше, който не е билъ нищожество, но както казахъ, смѣло се опълчи противъ врага и доказа, че той е синъ на родители, които съ благоговѣние трѣба да гледаме. Слава Вамъ, че сте отхранили такъвзи синъ. Присъединявамъ се и азъ къмъ Вашето тържество, ако и печално, но заслужавающе всѣка похвала. *Въчна ти паметъ незабравимий нашъ герой, миръ праху твоему храбрий товарище.*

„На 3-й Ноемврий, Александръ, участвова въ боя подъ Драгоманъ съ една дружина. Прѣзъ нощта, ний отстъпихме на Сливнишката позиция. 4-та дружина, съ която бѣше синъ Ви, зае Прѣславские редутъ. На 4-ий Ноемврий нѣмаше сражение. На 5-й *Ноемврий*, неприятеля съ адски артиллерийски огънь обстрѣлваше редута. Хиляди гранати и крушуми падахъ въ него. Нито единъ крушумъ, нито една граната не смутихъ спокойствието на Александра, който като истински герой ги прѣзираше. Крушумитѣ и топоветѣ, които убийственно раздиратъ ухото и расширѣватъ нервитѣ, бѣха за него играчка. Той си бѣше тъй веселъ, като че е на свадба и хиляди души които го гледатъ, се ободрѣватъ и начеватъ и тѣ да прѣзиратъ смъртта. По едно врѣме, съ свойственната нему безстрашность, отива при нашъ единъ топъ (2 топа имаше въ редута) и заедно съ батареийния командиръ, Капитанъ Данаджиевъ, съперникъ по храб-